

N:o 67.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 8 maj 1900.
 — — — — — Andra Kammaren den 8 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om sådan ändring i gällande strafflagstiftning, att den tid, hvarunder tilltalad person suttit häktad, må kunna tillgodoräknas honom vid utmätande af straff.

(Lagutskottets utlåtande n:o 13).

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag om sådan ändring i gällande strafflagstiftning, att den tid, hvarunder en för brott tilltalad person suttit häktad, må kunna efter domstolens pröfning i hvarje särskildt fall och alltid med undantag för sådana händelser, då ransakningstidens längd varit beroende af den tilltalades eget förvållande, tillgodoräknas honom vid utmätande af det straff, hvartill han kan blifva dömd.

Riksdagen förbiser visserligen icke, att det ur principiell synpunkt kan finnas åtskilligt att erinra mot ett likställande af häktning och straff, då syftet med den förra åtgärden är helt annat än straffets ändamål, men praktiskt sedt lär det få erkännas, att häktningstillståndet till beskaffenheten har stor likhet med frihetsstraffen, sådana de för närvarande äro anordnade, och att de olika syftena med häktning och straff ej i någon vidare mån komma till synes i de sätt, hvarpå häktningen och straffen äro anordnade. Frihetens förlust utgör hufvudmomentet i såväl straffarbete

som fängelse, och det bör då ej möta synnerliga betänkligheter att låta den frihetsförlust, som häktningen innebär, gå i afräkning på den frihetsförlust, som i form af straff skall å brottet följa.

Hvad böter angår, måste detta straff anses medföra ett mindre lidande än de med frihetsförlust förenade straffen, och häktningen kan då desto mera uppväga det bötesstraff, hvarmed brottet enligt lag kunnat försonas.

Domstolarne torde väl redan nu, åtminstone i vissa fall, taga hänsyn till häktningstiden vid straffets utmätande, men detta bör dock efter Riksdagens mening ej gälla såsom skäl mot den föreslagna reformen. Först och främst har ju praxis då redan brutit mot principen att hålla häktning och straff strängt åtskilda, och dessutom måste det väl betraktas såsom en fördel, att bestämda regler gifvas rörande de fall, då, och den utsträckning, hvori häktningstid får den häktade tillgodoräknas, framför att, såsom nu är fallet, det beror helt och hållet på domstolens godtfinnande att afgöra, huruvida och i hvad mån ett sådant tillgodoräknande må ega rum.

Det är dock ej Riksdagens mening, att den häktade under alla förhållanden skulle ega att tillgodoräkna sig den tid, hvarunder han suttit häktad, utan bör detta blifva beroende af den häktades eget förhållande under ransakningstiden jemte andra på denna frågas bedömande inverkan omständigheter. Under återopande af det anförda får Riksdagen alltså anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring i gällande strafflagstiftning, att den tid, hvarunder en till ansvar för brott förvunnen person suttit häktad, må, efter domstolens pröfning i hvarje särskildt fall, kunna till större eller mindre del honom tillgodoräknas.

Stockholm den 8 maj 1900.

Med undersätlig vördnad.